

Валери Иванов

Моят син

Моят малък син, единствен,
вече е пораснал мъж голям.
Крачи винаги замислен,
а в очите му проблясва плам.

Още футбола обича.
„Борим се“ почти през ден,
а по него купчина девойки тичат.
И прилича истински на мен.

Съдба му отредих нелека,
но да е щастлив желая...
Днес и да ме мрази – нека!
Утре ще ме благославя, зная.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11073>]